

BIBLICKÉ ÚKOLY 1977

II. čtvrtletí 1977

BŮH NEMLČÍ

Ú V O D

Nikdy v dějinách takové množství lidí toho nevědělo tak mnoho, a přitom rozumělo tak málo, jako dnes. Proč tomu tak je? Copak věda nedává člověku odpověď na všechny jeho otázky? Zřejmě ne. A co náboženství? Neodpověděl Bůh člověku na jeho otázky? Naneštěstí je mnoho vzdělaných lidí, kteří pochybují, že by Bůh vůbec mluvil a pochybují vůbec o tom, že existuje. Proč Bůh mlčí, jestli skutečně existuje a jestli je tím, za koho jej křesťané pokládají?

Úkoly tohoto čtvrtletí jsou vyznáním víry o tom, že Bůh je a že nemlčel, nemlčí a ani v budoucnu nebude mlčet. Mluvil a mluví dodnes, proto v základních otázkách člověk nemusí tápat. Boha si lidé nevymysleli ani nestvořili. Bůh prostě je. Bůh stačí na všechny lidské potřeby, neboť je věčný, nekonečný a milující. Bůh mluví. Lidé potřebují slyšet jeho napomenutí: „Hospodin v chrámě svatosti své je, umlkniž před obličejem jeho všecka země.“ (Abak 2,20).

V úkolech tohoto čtvrtletí by měl každý čtenář Písma důkladněji poznat požehnání, které plyne

ze ztišení se před Hospodinem a v naslouchání jeho spásným slovům. Tím se utvrdí víra ve spasení a lidem bojácným se vrátí klid.

Studiem těchto úkolů osvědčujeme svou způsobilost naslouchat Božímu hlasu. To nás připraví k tomu, aby se Pán skrze nás projevil, že existuje a nemlčí.

Bůh se zjevuje

Zákl. verš: Iz 46,9

Prorok Izaiáš mluvil často ve jménu Hospodinovu a obracel se k sousedním národům, kteří sloužili pohanským bohům. Pravý Bůh žádá, že lidé porovnávali mezi ním a všemi ostatními bohy (v. 5).

Bůh nejen že je na člověku zcela nezávislý, ale žádá, aby člověk viděl rozdíl mezi ním a bohy ze zlata, kteří nemluví. Přeje si, aby se lidé seznámili s jeho vůlí a dozvěděli se o jeho skutcích v minulosti a také o tom, co se má stát v budoucnosti (v. 9.10).

Rozdíl mezi Bohem Izraele a tzv. bohy sousedních národů je hlavním tématem tohoto čtvrtletí. Proto už dnes budeme uvažovat o Bohu, který se lidem sám zjevuje. On není „bohem“, kterého si člověk vytváří nebo objevuje po dlouhém hledání. On jako Bůh existuje od počátku. Protože je láska, tak k jeho přirozenosti patří i to, že uděluje štědře a zjevuje se člověku sám.

1. Boží nevystižitelná velikost

Co je podle slov žalmisty příznačné pro Boží velikost? Ž 145,3.

Která otázka vyjadřuje touhu člověka vidět nevystižitelného Boha? Co odpověděl Ježíš na Filipovu otázku? Jan 14,8.9.

Kdyby člověk uměl plně pochopit odpověď, kterou dal Ježíš Filipovi, pak by uměl odpovědět i na každou teologickou otázku. Ježíšova odpověď Filipovi je snad nejhlubším Božím zjevením člověku o Bohu.

Kristus svým životem zjevil to nejpodstatnější o Bohu. Zatímco Boží slávu Ježíš před člověkem zahaloval, tak Boží charakter zjevil dokonale. Lze též říci, že Boží charakter je klíčem k Boží slávě (porovnej Žalm 145,5—9).

Povinností a předností všech lidí je, aby používali svůj rozum. Ale existuje hranice, kde už lidské možnosti končí. Je mnoho věcí, které lidský rozum nepochopí. Filosofie nevystihne Boží skutky, rozum člověka nepochopí nekonečno.

Člověk v tomto životě dokáže ze zapůjčené Boží moudrosti pochopit hodně. Zůstává mu však celé nekonečno, které bude zkoumat po celou věčnost.

2. Boží nevystižitelná blahosklonnost

S kým chce Pán přebývat, i když je tak vznešený a vyvýšený? Iz 57,15.

Jak vyjádřila Maria svou představu o Boží velké blahosklonnosti? Luk 1,46—48.

Jak se máme chovat k sobě navzájem, když si uvědomíme Boží velkou blahosklonnost k člověku? Řím 12,16.

I v tom se projevuje blahosklonnost, když oslovuje lidi jejich nedokonalou řečí, aby jejich porušené smysly mohly pochopit Boží slovo.

3. Nenapodobitelné vlastnosti

Které vlastnosti zjevil o sobě Hospodin, když se zjevil Mojžíšovi? 2 Moj 34,6.

Jak Bůh projevil svou milost, laskavost a věrnost? Ozeáš 2,19.20.

K Božím vlastnostem nutno poznamenat, že Bůh je věčný (1 Moj 21,33), neproměnný (4 Moj 23,19), vševědoucí (Žalm 139,4), všudypřítomný (Žalm 139,7—12) atd. Jeho láska a věrnost nás vybízejí, abychom nezůstali ve svých hříších.

I kdyby se církev skládala z nevzdělaných a neznámých

lidí, jestli to jsou lidé opravdu věřící, pak jejich vliv má časnou i věčnou hodnotu. Spoléhají-li na Boží zaslíbení, mohou vykonat mnoho dobrého. Jsou-li světle, pak je v nich Kristus oslaven. Uvědomí-li si svou osobní odpovědnost vůči Bohu, budou zářit jako světa na světě a budou příkladem upřímnosti ve splňování Božího plánu záchrany hynoucích.

4. Boží svrchovaná nedostupnost

Jaký je jediný pravý Bůh na rozdíl od všech ostatních bohů? 1 Par 16,23—27.

Co řekl prorok Izaiáš, když se mu zjevila Boží sláva? Iz 6,1—5.

Všimněme si, že Izaiáš si okamžitě uvědomil svůj hřích, když byl v svaté Boží přítomnosti. Ti, kterým Pán Bůh nejvíce zjevuje svou slávu, si nejvíce uvědomují velikou propast mezi Bohem a člověkem, mezi Božím charakterem a charakterem člověka. Protože v Bohu jsou všechny poklady moudrosti, můžeme se učit po celou věčnost, a přesto nevyčerpáme bohatství jeho moudrosti.

5. Boží blahodárná činnost

Co Pán Bůh dělá pro svůj lid? 2 Moj 34,10.

Jediný pravý Bůh je znám svými mocnými skutky, svým poselstvím pravdy, spravedlnosti a lásky. Boží poselství člověku odhalují ve skutečnosti Boží činy.

Bůh se ustavičně stará o člověka a pomáhá ve všech jeho těžkostech.

6. Boží životodárná moc

Co je důsledkem poznání Boha-Otce a jeho Syna Ježíše Krista? Jan 17,3.

Co může člověk vykonat s Kristem a co bez něho? Jan 15,5.

Všechno pravé poznání a skutečný rozvoj má svůj zdroj v poznání Boha. Ať se obrátíme kamkoli, kde není pokvrny hříchu, všude se toto poznání projevuje. Ve snaze dospět k pravdě přicházíme do styku s Bytostí navýsost rozumnou, která působí ve všem a skrze všechno. Lidská mysl přichází do styku s myslí Boží. Účinek tohoto spojení na tělo, mysl a ducha ani nedokážeme vystihnout.

2. úkol — dne 9. dubna 1977

Způsoby Božího zjevení

Zákl. verš: Gal 1,12

Člověk poznává Boha a jeho vesmír různými způsoby. Může být poučen jako dítě nebo později vlastním studiem nebo — a to bývá krajně neobvyklé — dozví se o tom přímým zjevením od Boha.

Cokoli se člověk o Bohu dověděl, je to proto, že mu to zjevil sám Pán Bůh. Jak by mohl někdo vědět o stvoření, kdyby se Bůh nezjevil jako stvořitel a kdyby neprojevil svou stvořitelskou moc? Ani o budoucnosti se nic nedozvíme, jestli nám věčný Bůh nezjeví svoje plány a záměry.

Dnešní úkol je souhrn všech úkolů následujících. Dříve než začneme zkoumat různé cesty, jak jde Bůh za člověkem, seznámíme se s tím, jak se Bůh zjevuje. Pознаme, že Boha je možno poznat.

1. Věci viditelné jsou odrazem věcí neviditelných

Které Boží vlastnosti je možno poznat při pohledu na rozmanitou tvářnost přírody? Řím 1,20.

Podívejme se na obdivuhodné jevy v přírodě. Uvažujme o jejich přizpůsobení potřebám člověka a všech živých tvorů. Svít slunka nebo déšť, které oživují zemi, hory, jezera i nížiny, to všechno k nám mluví o Boží lásce.

Ovoce se nejdříve projevuje v pupenu. V něm je zárodek květu, z kterého vzniká hruška, jablko nebo švestka. Pán Bůh jim dá dozrát v pravý čas, protože neodporují jeho působení. Neprotiví se jeho pořádku a jeho zákonům. Tito tiší kazatelé mohou lidi v mnohém poučit.

2. Poselství dějin

Co se mohli Izraelité naučit o Bohu z vlastní zkušenosti? 2 Moj 19,4.

To, co Pán Bůh vykonal pro Izraele od vyjití z Egypta až po příchod do země zaslíbené, mělo být nezapomenutelným zjevením Boží moci a otcovské péče.

Boží zázraky, které se odehrály před faraónem, nebyly určeny jen pro tohoto panovníka, ale i pro Boží lid. Izrael měl získat jasnější představy o Bohu, měl v bázni Boží ochotně vyjít z Egypta a rozhodnout se sloužit pravému Bohu. Kdyby nebylo těchto zázračných projevů, mnozí by zůstali raději v Egyptě, než se vydali na dalekou cestu pouští.

Co získává věřící v Krista i přes mnohá zklamání a protivnosti? Řím 8,28.

3. Zjevení v Ježíši Kristu

Co je vrcholným zjevením Boha podle epištoly k Židům? Žid 1,1.2.

Které jsou hlavní rysy Kristovy blahosklonnosti? Fil 2,5–8.

Bůh sestoupil na zem za člověkem. To se jeví ve všech Božích projevech ještě dřív, než se na betlémských horách ozval zpěv andělů. Ale v dítěti Ježíši sestoupilo v Betlémě na zem tenkrát celé nebe. Nekonečný Bůh vzal na sebe lidské tělo, aby mohl přebývat mezi námi. Taková blahosklonnost je svrchovaným zjevením Boží lásky.

4. Svědectví lidí

Jaké poslání mají vykonávat jednotlivci při zjevení Boha lidem? Skut 1,8; Žid 2,3.

Co potřebují vědět lidé, aby byli dobrými Božími svědky? Iz 43,12.

Mluvte tak, jak by mluvil Kristus. Jednejte tak, jak by jednal on. Projevujte přívětivost jeho charakteru. Zjevujte lidem to bohatství lásky, které proniká všechno Ježíšovo učení a všechen jeho vztah k lidem. Ve spolupráci s Kristem to dokáže každý jeho následovník.

5. Psaný záznam

K čemu vedl Pán Bůh takové svědky, jakým byl např. Lukáš, aby se zjevením seznámil i budoucí pokolení? Luk 1,3.4.

Jak jsou označeni pozdější křesťané v Ježíšově modlitbě? Jan 17,20.

V těch dobách autor obvykle poslal svůj rukopis někomu k prozkoumání a ke kritickým připomínkám. Lukáš si vybral Teofila, kterému důvěřoval. Nejdříve obrací Teofilovu pozornost na záznam o Kristově životě. Kristovo učení se mělo zachovat v rukopisech a knihách.

6. Bůh mluví i dnes

Jak se ještě jinak Bůh zjevuje kromě písemného svědectví o Ježíšovi? Jan 16,13.

Dokud bude Duch svatý zůstat s Ježíšovými následovníky? Jan 14,16.

Kniha přírody a kniha Božího zjevení nesou pečeť téhož původce. Proto jejich svědectví musí být shodné. Svědčí o Božích pravdách jenom rozličnými způsoby. Věda stále odhaluje nové divy, ale její výzkumy nepřinášejí nic, co by při správném pochopení odporovalo Božímu zjevení. Kniha přírody a bible se navzájem osvětlují. Obě nás seznamují s Bohem.

3. úkol — dne 16. dubna 1977

Bůh mluví skrze přírodu

Zákl. verš: Job 26,7

Ať je to už neslýchaná energie kvasinek, tiché hlubiny oceánů, nádherné tvary, barvy a podoby mořských lastur, nekonečná nepatrnost virů, neúchylný let stěhovavých ptáků anebo nesčetné a rozmanité procesy obnovení rostlinného nebo zvířecího života, všude vládne pořádek, činnost a záměr ve vesmíru, div pro zpytující oko člověka.

Třebaže řeč Písma není řečí vědeckých učebnic, přece se v ní důsledně tvrdí, že Bůh, který zemi zavěsil „na ničem“, oslovuje člověka „tím, co je učiněno“ a že toto nám svědčí o „jeho věčné moci a božství“ (Řím 1,20).

Dnes chceme uvažovat o hranicích všeobecného zjevení a přitom nezamřít nic z dosavadní Boží řeči skrze přírodu.

1. Dokonalé stvoření

Co čteme o dokonalém Božím díle na konci stvoření? 1 Moj 1,31.

Dle slov Písma bylo dílo Boží ruky po celých šest dní stvořitelského týdne ukončeno první sobotou a bylo „velmi dobré“.

Tak to mohlo zůstat trvale. Avšak nezůstalo. Zde je pramen vši naší bídy a utrpení. Písmo zaznamenává čtyřtřicetiletý boj, krveprolévání, zápas s nemocemi a smrtí.

Jaké byly bezprostřední důsledky prvního hříchu našich prarodičů? 1 Moj 3,10.14–24.

Svědickou řeč přírody lze správně číst jen ve světle, které září z Golgaty. Příběh z Betléma a z golgatského kříže nám zjevuje, jak dobré je zvítězit nad zlem, a rovněž, že i každé požehnání, které přijímáme, je darem vykoupení.

2. Hřích na světě

Co říká Písmo o Božím vztahu ke světu, který je plný hříšníků, kteří šli zatvrzele svojí vlastní cestou? 1 Moj 6,6.7.

Hřích člověka končí smrtí nevinného stvoření, které bylo člověku podřízeno. Nikdo se nemůže dopustit hříchu, aby jeho hřích neovlivnil jiné. Všechno stvoření je tak vzájemně pospojované, že sám Bůh je „zarmoucen“, když člověk zůstává v hříchu a přivozuje záhubu sobě i jiným.

Čím se dnešek podobá době předpotopní a co může od Boha očekávat? Mat 24,36–39.

3. Bůh vládne dosud

O jakém Božím záměru svědčí Písmo po katastrofálních změnách v důsledku potopy? 1 Moj 8,20–22.

Ruka, která usměrňovala archu zmítanou prudkým větrem a vlnobitím, neopustí zemi ani člověka a nepřenechá jejich osud tomu, který je „vrahem od počátku“ (Jan 8,44).

Pravidelný rytmus setí a žně, dne a noci potrvá až do skončení našich dnů (1 Moj 8,22).

Bůh neustále udržuje vše, co stvořil. Působí skrze zákony přírody, které používá za své nástroje. Ony nepůsobí samy sebou. Běh přírody svědčí o moudré přítomnosti a činorodém působení Bytosti, která působí ve všem podle své vůle.

Písmo svědčí o Bohu, který ve svém majestátu a svatosti není nečinný nebo mlčenlivý, ale je obklopen tisíci tisíci svatých bytostí, které jsou ochotny plnit jeho vůli. Prostřednictvím těchto poslů je v činném spojení s každou částí své říše. Svým Duchem je přítomen všude. Působením svého Ducha a svých andělů slouží lidem.

4. Zvěstování Boží slávy

Co je podle slov žalmisty poselstvím Božího „hlasu“ v přírodě, přesto, že příroda je poskvrněna hříchem a důsledky potopy? Ž 19,1—5.

Příroda svědčí, že zemi stvořil a naplnil životem a radostí Ten, který má nekonečnou moc, velkou dobrotu, milosrdenství a lásku. I přes svůj porušený stav svědčí v přírodě vše o díle rukou toho slavného Mistra. Kamkoli se obrátíme, všude můžeme zaslechnout Boží hlas a pozorovat důkazy jeho dobroty.

Při pohledu na půvabnou krásu země myslíte na budoucí svět, který už nikdy nebude poskvrněn hříchem a smrtí, kde tvář přírody už nebude hyzdit zlořečenství. Představte si domov vykoupených a uvědomte si, že to vše bude slavnější nežli cokoli, nač si vzpomenete a můžete si představit. V různých darech Božích v přírodě spatřujeme jen slabý záblesk jeho slávy.

5. Potřeba zvláštního zjevení

Co způsobila přítomnost hříchu ve vesmíru? Řím 8,22.23.

Člověk sám od sebe neumí číst správně svědectví přírody. Jestliže jej neusměrní božská moudrost, vyvyšuje přírodu a

zákony přírody nad Boha. To je důvod, proč mnozí lidé, kteří stavějí na vědě, tak často protiřečí zvěsti Božího slova. Světlo v přírodě však nalézají ti, kteří přijímají světlo Kristova života. Ve světle zářícím z kříže můžeme správně vysvětlovat zvěst přírody.

Pro neposlušnost člověka vznikla změna v samotné přírodě. Příroda poskvrněná zlořečenstvím hříchu vydává jen nedokonalé svědectví o Stvořiteli. Nemůže zjevit dokonalý Boží charakter.

6. Obnovený soulad

Jak rozřeší Pán Bůh všechny následky hříchu pro dobro svých obrácených dítek? 2 Petra 3,10.13.

Sláva! Hallelujah! Nechoří vaše srdce touhou po onom slavném dnu? Všechny následky i všechny příčiny zla jsou odstraněny a v přírodě je zcela obnoven původní stav.

Člověk bude moci znovu číst knihu přírody, jak ji před pádem do hříchu četli Adam a Eva. Skrže Ježíšův kříž bude jeho spravedlnost trvat věčně a dobrovolně v každém srdci. Žádný falešný tón nebude rušit nádherný a nekonečný soulad nebe a země.

Co je možné říci na základě Písma o nové zemi a novém Jeruzalému? Zj 21 a 22.

Velký spor skončil. Není již hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. Jediný tep souladu a radosti bije celým stvořením. Od toho, který vše stvořil, proudí život, světlo a radost všemi oblastmi bezmezného prostoru. Od nejmenšího atomu po největší světy vše živé i neživé ve své nezkalené kráse a dokonalé radosti zvěstuje, že Bůh je láska.

Bůh mluví skrze své činy

Zákl. verš: Zj 2,7b.

Všeobecně se skutkům připisuje větší hodnota nežli slovům a tvrdí se, že více záleží na tom, co člověk je nežli na tom, co říká. Podobně to lze říci také o Bohu; především záleží na tom, co dělá. Zde je však nutné si pamatovat, že Boží řeči jsou jeho činy. Jeho slova jsou vlastně jeho skutky. Boží slova mají v sobě moc tvořit a přetvářet.

Říká-li tedy Pán Bůh, že vítězi umožní přístup ke stromu života, pak se tak stane proto, že to řekl. On je to, jehož slova jsou skutky a jehož slova i skutky jsou zjevením jeho samého. On učiní to, co řekl.

Všechny Boží skutky, ať již zaznamenané nebo nezaznamenané, zdánlivě velké nebo nepatrné, jsou částí jeho zjevení člověku i vesmíru. Boží skutky, o nichž chceme uvažovat v tomto úkolu, jsou jen částí z mocných Božích skutků, které směřují k spáse člověka. Nesmíme být unavení, když opětovně uvažujeme o všech jeho mocných skutcích. Nikdy bychom na ně neměli zapomenout, třebaže zapomětlivost je lidská slabost.

Dovolme, aby nás Pán Bůh i dnes oslovil svými dějinnými skutky.

1. Bůh stvoření

Jak nám představuje Boha první kniha Mojžíšova hned na počátku? 1 Moj 1.1.

Studium prvních tří kapitol první knihy Mojžíšovy je základem poznání Boha. Zde jsou některá hlediska tohoto zjevení:

- 1 Bůh stvořil svým slovem.
2. Bůh tvořil šest dní a sedmého dne odpočinul.
3. Vše, co Bůh stvořil, je dobré, ba velmi dobré.
4. Člověk byl stvořen k Božímu obrazu.
5. Bůh se stýkal osobně s Adamem.
6. Bůh měl spasitelný plán a hledal člověka po jeho pádu do hříchu.
7. Adam a Eva byli vyhnáni ze zahrady Eden.

Toto jsou jen některá hlediska Božího zjevování se. Jsou však podstatně důležitá proto, abychom Bohu náležitě porozuměli.

Důmyslných teorií a spekulací může přibývat, lidé se mohou snažit stavět vědu do protikladu se zjevením, a tím odstraňovat Boží zákon, ale tím mocněji jim bude Duch svatý připomínat slova: „Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a jemu samému sloužití budeš.“ (Mat 4,10).

2. Bůh a potopa

Jaké poměry přivolaly na svět potopu? 1 Moj 6,5.

Možná, že se na potopu díváme jako na projev Božího hněvu, jakoby se Bůh mstil lidskému pokolení za to, že se nerozhodlo následovat jeho cíle. Taková představa Boha zkresluje. Ve skutečnosti jde o nesprávné čtení zprávy Písma o potopě a o těch, jichž se to týká.

Bůh hledal alespoň jediného spravedlivého člověka. Rozhodl se zachránit jej a s ním kohokoli, kdo splní jeho spásné podmínky.

Bůh shovíval dlouho. Oddaloval soud nad předpotopním světem a lidem dával příležitost k pokání tak dlouho, dokud Noe nedostavěl koráb.

Hříchy, které přivolaly pomstu na předpotopní svět, jsou na světě také dnes. Bázeň Boží odešla z lidských srdcí a lidé se k Božímu zákonu stavějí lehkomyšlně a s pohrdáním. Silné zesvětačtění předpotopní generace lze srovnat se zesvětačtěním dnešního lidstva.

3. Bůh vyvádí z otroctví

Jak se zachoval Pán Bůh k Izraelitům, když byli v otroctví? 2 Moj 3,7.8.

Dějiny vyjítí z Egypta, které jsou zaznamenány v Písmu, svědčí o Božím zájmu o jeho lid, který byl v otroctví. Bohu se nelíbí, když na jeho lid doléhá utrpení. Přeje si, aby se lidé radovali ze všech darů života.

Pán Bůh se zajímal o Egypťany a jejich krále právě tak, jako o svůj vlastní lid. Proto uváděl všechny možné důkazy, aby se představil jako pravý Bůh a ukázal, že božstva, která Egypťané uctívají, nejsou žádní bohové. Egypťské rány nebyly pouze nepříjemnosti, ale byly to útoky na různé předměty, které Egypťané zbožňovali.

Velikonoční zkušenost se zabitím beránka a pokropení jeho krví byla symbolem Božího plánu na záchranu člověka. Člověk měl přijmout tento plán a zařídit se podle něj. To, co Bůh od člověka očekává, je jednoduché a zcela rozumné.

4. Bůh zjevený v těle. 1 Tim 3,16

Jaký příklad krajního sebezapření podal Bůh, aby se naplnila prorocká řeč o Boží jednotě s člověkem? Mat 1,22 23.

Bůh v lidském těle — vtělení — to je tajemství, které nepochopí žádný lidský rozum. A přece nemůžeme pochybovat o této pravdě. Události související s vtělením jsou dobře známé a pro nás velice poučné:

1. Ježíš přišel k vlastnímu lidu, ale jeho vlastní ho ne přijali.

2. Ježíš se narodil za velice pokořujících podmínek.

3. Mnozí se pohoršovali nad okolnostmi jeho narození.

5. Bůh v církvi

Jak plní církev své poslání, aby světu zvěstovala „nesmírnou moudrost Boží“? Ef 3,10.

1. Církev má důkaz, že Boží moc přebývající v ní, ji pomáhá svítit. (Mat 11,25,26).

2. Církev je tam, kde se členové navzájem milují. (Jan 13,35).

3. Představitelé církve nevládnou nad ostatními, ale radostně slouží. (Mat 20,26).

4. Členové církve jsou svatým lidem, jsou posvěceni pravdou, která je v nich. (Jan 17,17).

5. Církev neustále oslavuje Boha za to, co pro ni vykonal a dosud koná v jejich členech i skrze ně. (1 Petr 2,9).

6. Bůh obnovy

Která klíčová věta v následujícím verši Písma je ujištěním, že království slávy bude obnovením anebo dovršením původního Božího záměru? Mat 25,34.

Jak úzké bude obnovené spojení mezi Bohem a člověkem? Zj 22,4.

Obnova úzkého osobního vztahu mezi Bohem a člověkem svědčí o velké Boží blahosklonnosti, která i někdejším odpůrcům jeho vlády a jeho zákona umožňuje návrat do jeho blízkosti. Bůh mohl hříšníka úplně zbavit života anebo jej alespoň držet v náležitém odstupu od sebe. Milosrdný Bůh to však neučinil.

Boží lid poslední doby jako opovrhované ostatky věřících, bude oděn rouchem slávy a nikdy více nebude už poskvrněn hříchem. Jména věřících zůstanou zapsána mezi věrnými všech věků v knize života Beránkova. Odolali úskokům svůdce a vzdor zuřivosti draka zůstali Bohu věrni. Nyní jsou navěky bezpečni před svody pokušitele. Jejich hříchy jsou přeneseny na původce hříchu. Nezískali jen odpuštění a přijetí, ale také poctu. Mají být králi a kněží Bohu.

Bůh mluví skrze Krista

Zákl. verš: Žid 1,3

Všichni lidé před 1. příchodem Krista mohli poznat pravý Boží charakter. Ti však, kteří měli být jeho vyvolaným lidem a jeho vyslanci, ztratili ze zřetele jeho pravé zjevení a tak jen pomáhali původci hříchu. I lidi ovládla pýcha a sobectví místo pokory a zájmu o jiné.

Pán Bůh však neomylně promluvil v Kristu, „Slovu“, protože Kristus byl vtěleným Božím slovem. Jeho slova osvěcovala jeho činy. Jeho skutky potvrzovaly jeho slova. A vše to bylo od Boha.

Jestliže některý z Ježíšových učedníků pro svou nevěru a zatemněnost nemohl v něm vidět Otce, žádal, aby jim ho zjevil. Podle názoru některých vyřkl tenkrát Ježíš nejvýznamnější teologickou pravdu: „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (Jan 14,9).

Kéž by pokora, víra a ochota poslouchat Boha otevřely naše oči pro Boží svrchované zjevení v Ježíši Kristu. Uvažujme s modlitbou o Kristu i v tomto stručném rozsahu dnešního úkolu.

1. Nenápadný Kristus

Co říká prorocství o Ježíšově zjevu? Iz 53,2.

Ježíš neužíval žádný z prostředků, jichž se obvykle užívá, aby byla upoutána pozornost. Byl Židem mezi Židy. Jako člen lidské společnosti oné doby činil to, co bylo požadováno od zbožného Žida. A přece jakoby Ježíš stál stranou od lidí své doby. Již v mládí chápal obdivuhodně Písmo (Luk 2,46.47). Při veřejném projevu každý si mohl povšimnout jemnosti jeho vyjadřování (Luk 4,22).

Proč Židé nepoznali v Ježíši Mesiáše? Jan 1,11.

Více než tisíc let očekávali Židé příchod Spasitele. K této události soustřeďovali všechny své nejlepší naděje. Jeho jménem prokřtívali, chrámovou službu i domácí modlitby. A přece, když přišel, nepoznali ho. Ten „lšbezny“ z nebe byl jim „jako kořen z vyprahlé země“, „neiněl podoby ani krásy“ a neviděli v něm nic, proč by měli po něm toužit. „Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho!“

2. Kristova blahosklonnost

Kterou Kristovu vlastnost měli křesťané podle slov apoštola Pavla napodobovat? Fil 2,5—8.

Lidská mysl nikdy nepronikne hloubku Kristovy blahosklonnosti, když se stal spasitelem lidí. Žádná lidská zkušenost se tomu nevyrovná, protože nikdo z lidí nebyl nejprve Bohem, tak jako Kristus. Nikdo jiný nebyl povolán k tomu, aby prožíval to, co prožíval Bůh v Kristu.

Ježíšovo zjevení Boha je projevem krajní nesobeckosti. Je to nesobeckost, která překvapuje lidi i původce hříchu, protože lidé i ďábel jsou orientovaní sobecky.

3. Kristus jako soudce

Komu ve své nekonečné moudrosti svěřil Bůh soud nad člověkem? Jan 5,22.

Co opravňuje Ježíše k tomu, aby byl naším soudcem? Žid 2,10.14.

Ježíš má právo být naším soudcem, protože k tomu byl Bohem ustanoven. Jeho dokonalý život mu umožňuje použít zákon, a jeho vtělení znamená, že zaujal naše místo a chápe naše slabosti.

Jaký by měl být náš vztah k jiným, uvědomujeme-li si, že Ježíš je soudcem všech? Mat 7,1.

Znamená to snad, že lidé nikdy nemají soudit jiné? Jan 7,24; 1 Kor 6,3.

Jak zjevuje Ježíš svoji soudcovskou službu? Jan 5,30.

4. Kristus, který odpouští

Když Ježíš viděl víru u nemocného, co jiného učinil mimo uzdravení? Luk 5,20.

Padlé bytosti naprosto nemohou pochopit urážku, kterou způsobil styk s hříchem a hříšnými bytostmi nekonečně čistému a svatému Synu Božímu. Zmínili jsme se o jeho blahosklonnosti při vtělení, ale můžeme do hloubky vystihnout a ocenit jeho ochotu odpustit lidem hříchy?

Když Bůh odpouští hříchy hříšníku, zbavuje ho vlastně zaslouženého trestu a chová se k němu, jakoby nebyl nikdy zhřešil. Přijímá ho do své božské přízně a ospravedlňuje jej skrze zásluhy Kristovy spravedlnosti. Hříšník může být ospravedlněn jedinečně vírou ve smíření, které zprostředkoval drahý Boží Syn, tím, že se stal obětí za hříchy porušeného světa. Žádný nemůže být ospravedlněn nižádným svým skutkem.

Ježíš zná okolnosti i každého člověka. Můžeš proto říci: Jsem hříšník, veliký hříšník. Můžeš být takový; ale čím jsi horší, tím více potřebuješ Ježíše. Ježíš neodmítne žádného kajícího a pokorného člověka. Každou bázlivou duši naplní odvahou. Ochotně odpustí všechněm, kteří jej budou prosit o odpuštění a nový život.

5. Trpící Kristus

Co říká Písmo o Kristu v Getsemane? Luk 22,45.

Mluvíme a zpíváme o kříži, a je to tak správné. Ale bez vítězství v Getsemane by nebylo ani vítězství na Golgátě. Právě tam přijal Ježíš kalich utrpení a úzkosti. Tam prožíval novou, neznámou a strašnou zkušenost, v níž šlo o jeho vztah k Bohu jako předtím nikdy v celé věčnosti.

Kristus byl zde ve zcela odlišné situaci, jako nikdy předtím. Jeho utrpení lze nejlépe vyjádřit slovy proroka: „Ó meči, procit' na pastýře mého a na muže bližního mého, praví Hospodin zástupů.“ (Zach 13,7). Jako náhrada a záruka za hříšného člověka Kristus trpěl božskou spravedlností. Viděl, co znamená spravedlnost. Doposud byl sám prostředníkem jiných a nyní sám toužil po prostředníkovi.

6. Vítězný Kristus

Která zkušenost dovedla Ježíše na trůn jeho Otce a kterou zkušenost musí prožít křesťan, chce-li být s Kristem v jeho království? Zj 3,21.

Jaký měl být výsledek tohoto království? Žid 2,14.15.

Ježíš Kristus byl vítězem nad hříchem, smrtí a ďáblem. Dokonale zjevil Boží přání, aby se snížil k člověku.

6. úkol — dne 7. května 1977

Bůh mluví skrze lidi

Zákl. verš: Zj 1,1.2

Boží blahosklonnost byla nejdokonaleji projevená vtělením Ježíše Krista. Ale obdobně poznáváme Boží blahosklonnost i při výběru lidí, kteří jako Boží poslové mají šířit Boží zjevení určené lidem.

Poslední kniha Písma, Zjevení, nám dává možnost nahlédnout do tohoto sdělovacího procesu. Bůh-Otec dává zvěst Synovi, Syn andělu, anděl Janovi, který potom dává svoje svědectví všem, kteří jsou ochotni číst nebo naslouchat.

Je důležité povšimnout si, že ta sdělovací iniciativa pochází od Boha. Apoštol Petr píše: „Nebo nikdy z lidské vůle nevzniklo proroctví, ale Duchem Božím puzeni, mluvili svatí Boží lidé“ (2 Petra 1,21). Kdyby měl člověk poznávat a nacházet Boha vlastní cestou, prostřednictvím přírody nebo nějak jinak, pak by měl o Bohu různé představy. Byl by Bůh podle takové představy jen odrazem dobra, které je v člověku? A co zlo, které je v člověku také? V tomto ohledu bychom zůstali bez odpovědi.

Boží vůle zjevit se porušenému člověku prostřednictvím Ježíše Krista, je důkazem Boží blahosklonnosti. Kéž bychom lépe pochopili tajemství Božího zjevení člověku, jak o něm svědčí Písmo.

1. Lidé „puzení“ Bohem.

Co je zdrojem proroctví podle apoštola Petra? 2 Petra 1,21.

Neumíme přesně vystihnout, co se děje v člověku, když jsou lidé puzeni Duchem svatým. To patří k „tajemství počebnosti“. Je to podobné tajemství jako vtělení Ježíše Krista, Boha zjeveného v těle. Při psaní proroctví nepřichází iniciativa od lidí, proroků. Tito lidé nepsali vlastní myšlenky. Zaznamenali to, co jim zjevil Duch, ale použili k tomu svá vlastní slova. Čtenář se tak dověděl, o čem ho chce Pán Bůh poučit.

Co říká Pavel o svém vidění? Měl při této zkušenosti nějaký důvod k samochvále? 2 Kor 12,1–4.

2. Oslovení Mojžíše Bohem — 2 Moj 6,2.

Má oslovení lidí Bohem prostřednictvím proroka menší hodnotu, než když Bůh osloví přímo? 2 Moj 7,1.2.

Určitá Boží slova a skutky zaznamenali lidé, kteří k tomu byli Bohem použiti. Jejich záznam je nám jediným zdrojem poznání Božích skutků.

Někteří lidé by si přáli být osloveni Bohem přímo. Ale jestli už jednou Pán Bůh promluvil skrze proroky a Písmo svaté, pak už není třeba čekat na jiné oznámení.

3. „Stalo se slovo Hospodinovo“

Který výraz se často používá ve Starém zákoně, když Pán Bůh promluví skrze své proroky? Zach 1,1.

Nečteme zde žádný úvod, rozumové zdůvodnění nebo nějaký výklad. Prostě se zde zjišťuje, že slovo Hospodinovo oslovilo člověka. Je to slovo Hospodinovo i tenkrát, když je píše prorok Zachariáš.

Bůh svěřil napsání svého slova smrtelnému člověku. Toto slovo, zaznamenané v knihách Starého a Nového zákona, je příručkou pro obyvatele našeho světa, podle které se mají řídit, aby nezabloudili na cestě do nebe.

4. „Zapečet knih!“

Která to byla rada, jež způsobila, že část knihy Daniele se stala pojítkem mezi Starým a Novým zákonem? Dan 12,4.

Proč apoštol Jan nedostal příkaz zapečetit slova prorocká? Zj 22,10.

I když proroci nemohli pochopit všechno, co jim bylo zjeveno, přesto se snažili zachytit všechno to světlo, které jim Bůh zjevoval. Je to poučení pro Boží lid ve věku křesťanském. Porovnejme svatou horlivost proroků s lhostejností, jak se staví mnozí lidé k tomuto nebeskému daru. Tito lidé se spokojují s tvrzením, že proroctvím neporozumíme.

5. Očiti Kristovi svědkové

Jakou zvláštní přednost dostali jednoduší, skromní lidé při Božím zjevení? 2 Petr 1,16.

Co říká apoštol Petr o autoritě proroka a apoštola? 2 Petr 3,1–2.

6. Blahoslavený, kdo čte

Co Bůh slibuje těm, kteří čtou, slyší a zachovávají jeho slovo? Zj 1,3.

Každému, kdo čte knihu Zjevení, je zaslíbeno požehnání. V době apoštola Jana všichni lidé číst neuměli. Byli odkázáni na jiné, kteří jim četli nahlas. To se dělo v bohoslužebném shromáždění. Kniha Zjevení je důležitá, je to zjevení Ježíše Krista. Je zvláště důležitá pro ty, kteří žijí na konci dějin lidstva.

7. úkol — dne 14. května 1977

Bůh mluví skrze Písmo

Zákl. verš: Jan 5,39

Písmo mluví o tom, co Bůh vykonal v dějinách. Základem biblické zvěsti jsou tyto pravdy: Bůh existuje; stvořil člověka; zajímá se o nekonečnou záchranu člověka; proto jde za člověkem. Bez těchto pravd by mělo Písmo jen malý význam.

Písmu nejlépe porozumíme jako Božímu zjevení. Bůh inspiroval lidi, aby napsali zprávu o tom, co se stalo. Pouchil je o pravdách, které by sami od sebe podat neuměli. Bůh ochránil tyto záznamy celá staletí. Osvěcoval mysl těch lidí, kteří pak studovali tyto záznamy. Lidé poznávají Boží plán s člověkem, původ člověka a jeho určení, poznávají velký spor mezi Kristem a satanem, který skončí vítězstvím spravedlnosti. V dnešním úkolu pojednáme stručně o tom, jak se Bůh zjevuje skrze Písmo.

1. Ježíš a Starý zákon

Jaký je vztah mezi Ježíšem Kristem a Starým zákonem? Luk 24,25—27.

Pcde učení apoštolů byly události života, smrti a vzkříšení Ježíše z Nazareta naplněním starozákonních proroctví o Mesiášovi.

Které události v životě Pána Ježíše byly přímým naplněním proroctví? Mat 1,22.23; 2,5.6.17.18.

Kdy přišel Ježíš na svět? Gal 4,4.

Boží prozřetelnost řídila pohyb národů, pokud svět nedozrál pro příchod Vykupitele. Bůh oslovoval svět skrze přírodu, předobrazy, symboly, praotce i proroky. Bylo ještě třeba, aby se lidem dostalo poučení přímo. Bude muset promluvit Mesiáš. Jeho hlas musí zaznít v jeho chrámě. Kristus musí přijít, aby pronesl slova, jež budou jasná a srozumitelná. On, původce pravdy, musí oddělit pravdu od plev lidských názorů, jež ji zatemnily. Zásady Boží správy a plán vykoupění musí být plně objasněny. Poučení Starého zákona musí být lidem zevrubně vyložena.

2. Historické události

Které známky božství ztotožňují Ježíše s Otcem? Žid 1,1—3.

Každá událost v životě Pána Ježíše přibližovala člověka k Bohu a osvětlovala zřetelněji Boží lásku.

Jak charakterizoval Pán Ježíš svoje poslání? Luk 4,18.

Přišel, aby dobře činil a uzdravoval. Byly celé obce, kde nebylo ani jednoho nemocného, protože tudy Ježíš prošel a uzdravil všechny. Jeho dílo svědčilo o jeho božském pomazání. V každém jeho skutku se zjevovala láska, milosrdenství a soucit. Jeho srdce oplývalo něžným soucitem k lidem. Vzal na sebe lidskou přirozenost, aby rozuměl lidským potřebám.

V mnohých církvích je pochybnost a nevěra při vysvět-

lování Písma. Mnozí pochybují o spolehlivosti a pravdivosti Písma. Lidé si znevážili inspiraci Božího slova. To, co by měli pokládat za bezpečné a spolehlivé, zahalují závojem tajemnosti. To je jedním ze znamení našich dnů.

3. Splněné záměry

Čím zdůvodňuje Lukáš napsání svého evangelia? Luk 1,1–4.

Z Lukášovy zkušenosti poznáváme, že se jedná o inspirovaného pisatele, kterého vedl Duch svatý, aby písemné i ústní materiály o životě Pána Ježíše spojil do souvislého vyprávění.

Písmo podává souvislé svědectví o zaznamenaných pravdách. Ježíšův život a slova žijí v Písmu dál a přinášejí poselství.

Co měli z Božího příkazu udělat kdysi Židé s napsaným zákonem? 5 Moj 6,5–9.

Tato slova mají hluboký význam. Hloubá-li člověk o slově Božím a žije-li podle něho, zušlechťí se celá jeho bytost. Jednáme-li spravedlivě a milosrdně, zjevují naše ruce zásady zákona Božího. Neposkvrní se úplatky a ničím, co je zkažené a klamné. Budou konat skutky lásky a milosrdenství. Oči, upřené na ušlechtilý cíl, budou jasné a opravdové. Výraz tváře a očí bude svědectvím neposkvrněné povahy toho, kdo miluje slovo Boží a váží si ho.

4. Potvrzené události

Co si uvědomoval Jan, když zaznamenával Boží slovo i skutky? Jan 21,24; 19,35.

Jaký postoj měl Pán Ježíš k Písmu? Jan 10,35.

Kdy podle slov Pána Ježíše člověk rozezná učení z Boha? Jan 7,17.

Těm lidem, kteří slovo Boží studují s otevřeným srdcem

a jsou vedeni Duchem svatým, se dostane plného poznání. Všichni, kteří přicházejí ke Kristu s prosbou o porozumění, budou vyslyšeni. Pán jim dá poznat pravdu.

5. Pečeť pravdy

Co zdůrazňuje Písmo těm, kteří slyšeli Pána za jeho pozemského života? Žid 2,1—4.

Pán Bůh chce potvrdit víru každého svého dítěte. Bůh potvrdil svědectví i svým apoštolům. Po nanebevstoupení Pána Ježíše se svědectví apoštolů vyznačovalo divy a zázraky a duchovními dary podle rozhodnutí Ducha svatého. Církev je Božím nástrojem k zvěstování pravdy. Pán jí dal plnou moc pro toto dílo. Jestli se bude řídit všemi Božími příkázáními, obdrží plnost Boží milosti. Když zůstane věrná svému poslání, pak ani „brány pekelné ji nepřemohou“.

6. Budoucí události

Co říká Jan o událostech, které přijdou v budoucnosti? Zj 22,6.7.

Mnozí nelibě přijímají obrazy a symboly z knihy Zjevení. Když se vyskytnou výkladové odlišnosti u některých vykladačů, pak pochybují, zda má ještě význam studovat tuto knihu. Sestra Whiteová o tom říká: Zjevení v souvislosti s knihou Daniele vyžaduje průzkum. Nikdo by se neměl nechat odradit, když naráží na symboly. A „komu se nedostává moudrosti, ať ji žádá od Boha, který dává ochotně“ (Jak 1,5).

Co je podle Izaiáše jednou ze zvláštních Božích vlastností? Iz 46,10; 42,9.

Apoštol Jan viděl děje, které mají pro církev velký význam. Pán mu ukázal události důležité především pro církev poslední doby. To, co se má stát v budoucnu, nemusí být tajemstvím.

Bůh mluví skrze Ducha

Zákl. verš: Jan 14,26.

Proč zdůrazňujeme Ducha svatého? Mluví k nám Pán Bůh skrze svého Ducha, nebo ne? Když ano, pak jak mluví? Jak to souvisí s biblí? Je Boží zjevení omezeno na Písmo, nebo je možno získat Boží zjevení i v jiných oblastech? Je nějaký rozdíl mezi zjevením Písma a řečí Ducha k dnešnímu člověku?

Pro křesťana jsou tyto otázky velmi důležité. I když tvrdíme, že očekáváme před příchodem Páně mohutné působení Ducha, jsme ve velké míře lidem Písma. Byli jsme vyučováni, abychom Písmo pokládali za záruku proti vlivu zlých lidí i zlých andělů, čím více se spor mezi Kristem a původcem hříchu chýlí k závěrečnému vyvrcholení.

Projevuje se nějak rozdíl mezi Duchem a Písmem? Může přímá zkušenost s Duchem zmenšovat moc Písma? Jestli Duch působí bezprostředně a osobně, přenechává Písmu až druhořadé místo? Uvažujme o těchto otázkách.

1. Zaslíbený průvodce

Jakou moc zaslíbil Ježíš svým učedníkům ještě před ukřižováním? Jan 14,16.

Věříme Kristovu zaslíbení a uvědomujeme si, co Duch vykonal pro učedníky o letnicích. Byla to silná zkušenost, která ukázala, jak mohou působit obyčejní lidé, když jsou „pokřtěni Duchem svatým“.

Existuje nějaký rozdíl mezi učením Pána Ježíše a vedením Ducha svatého? Duch svatý nebyl dán a nikdy ani ne-

bude udělen proto, aby nahradil Písmo. Bible jasně mluví o tom, že Boží slovo je měřítkem, kterým zkoumáme každý projev, každé učení a každou zkušenost.

2. Život podle Ducha

Kde je důkaz, že Duch bude vyučovat v souladu s Božím zákonem? Řím 8,4.

Lidé, kteří tvrdí, že se nechávají vést Duchem jako autoritou, která je Písmu nadřazená, odvolávají se na Ducha při přestupování Božeho zákona. Apoštol Pavel však nevidí žádný rozdíl mezi těmito dvěma autoritami, když píše sboru v Římě.

Lidé, kteří se řídí učěním Ducha, zjišťují, že jejich život stále více souhlasí s Božím zákonem (Řím 8,4—7).

Všem věřícím je Kristus velmi vzácný. Jeho Duch, který působí na srdce i mysl věřících, je v dokonalém souladu se vším, co je napsané v Božím slovu. Duch i slovo Boží se dokonale shodují. Duch svatý svědčí duchu našemu, že jsme se narodili z Boha.

Jaké zaslíbení dal Bůh těm, kteří jej prosí o Ducha svatého? Luk 11,13.

V Desateru nemáme vidět jen zákazy, ale projev Boží milosti. Zákazy v Desateru jsou bezpečnou zárukou štěstí člověka. Když zákon přijímáme v Kristu, působí v nás čistotu charakteru a bude nám přinášet radost po celou věčnost. Pro poslušného věřícího je zákon ochrannou zdí. Vidíme v něm dobrotu Boha, který zjevuje lidem nezměnitelné zásady spravedlnosti a chrání je před zlem, jež vyplývá z přestoupení zákona.

3. Duch a poslušnost

Komu dal Bůh Ducha svatého? Skut 5,32.

Podnět k tomuto smělému tvrzení bylo Petrovo uvěznění a zadržení bratří, kteří byli postaveni před nejvyšší radu.

Velekněz od nich požadoval poslušnost vůči lidem. Petr však tvrdil, že musí poslouchat vyšší autoritu — Pána Ježíše Krista.

Jaký protiklad existuje mezi člověkem věřícím a mezi nevěřícím světem, pokud jde o Ducha svatého? Jan 14,17.

Ducha obdrží jen ti, kteří Boha poslouchají. Poslušnost je možná jen skrze Ducha. Člověk nemůže odporovat Duchu a být přitom v jeho přítomnosti. Proto ho svět nemá, že jde zcela odlišnou cestou.

Hříchu bude možno odolat a nad ním zvítězit jen s mocnou pomocí třetí božské osoby, která přijde v neurčené podobě, ale v plnosti božské síly. Je to Duch, který tomu, co vykonal Vykupitel světa, dává účinnost. Je to Duch, který očišťuje srdce. Skrze Ducha se věřící stává účastníkem božství. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc, aby přemohl všechny dědičné i získané sklony k zlému a aby vštípl své církvi svou povahu.

4. Duch pudí lidi a vykládá Písmo

Jakou důležitou roli má Duch svatý u prorockého daru a při jeho výkladu? 2 Petr 1,20.21.

Co říká Písmo o tom, jak poznají lidé Boží věci? 1 Kor 2,9—12.

„K zákonu a svědectví. Pakli nechťi, nechať mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře“ (Iz 8,20). I dílo Ducha svatého na srdci člověka má být zkoumáno slovem Božím. Duch, který inspiroval Písmo, vždy přivádí k Písmu.

5. Duch Kristův

Jak jmenuje Petr Ducha, který pudil proroky, aby napsali své proroctví? 1 Petr 1,10.11.

Některé věřící snad překvapí Petrovo tvrzení, že Duch Kristův už ve Starém zákoně pomáhal prorokům vníknout do tajemství spásy. Toužili více rozumět budoucnosti, ale

podobně jako Daniel byli upozorněni, že jejich proroctví se týká budoucích časů — času Ježíše Krista a jeho církve. A teď, říká Petr, tentýž Duch nás vede k tomu, abychom vám oznámili, čeho jsme byli svědky.

Oč prosil David a za co se má i dnes křesťan modlit? Žalm 51,11.

6. V Duchu

Jakou zkušenost prožil apoštol Jan, že mohl chápat určité zjevení od Boha? Zj 1,10.

Bůh, Ježíš Kristus, anděl a „služebník Jan“ tvoří řetěz, který sahá z nebe až k pozemské církvi. Není snad v tomto řetězu vynechaný článek Ducha svatého? Není! V uvedeném verši výraz „u vytržení Ducha“ naznačuje stav, v kterém apoštol byl schopen přijmout zvěst Ducha Božího.

Tak jsme přivedeni k souladu mezi Ježíšem Kristem, Duchem svatým, Otcem a „zjevením“ Ježíše Krista. Když lidé pochybovali o autoritě Pána Ježíše, on sám se odvolával na Písmo. Mat 12,1–8; Mar 10,1–9.

9. úkol — dne 23. května 1977

Bůh mluví skrze svou církev

Zákl. verš: Skut 15,28

Když Ježíš vstoupil na nebesa, začal Duch svatý uvádět církev, apoštoly a věřící, do „všeliké pravdy“ a řešit otázky a problémy, které vznikaly v nezkušené mladé církvi. Ten-

týž Duch opravňuje církev dělat rozhodnutí pod jeho vedením i dnes a opravňovat ji bude potud, pokud dílo Boží na zemi nebude dokonáno a pokud Ježíš nepřijde. Proto čteme ve svědectvích prvotní církvi: „Vidělo se za dobré Duchu svatému i nám.“

Dříve než přikročíme k studiu dnešního úkolu, všimněme si, že osmým úkolem jsme dokončili uvažování o šesti způsobech Božího zjevování, jak je o tom zmínka v 2. úkolu. Teď chceme uvažovat o možnosti Božího zjevení skrze církev. Dále chceme uvažovat o sdělovací možnosti skrze Duchu prorockého. Potom se zamyslíme nad úkolem jednotlivce jako objasňovatele Božího poselství. Celé čtvrtletí nakonec uzavřeme radostným zjištěním, že s námi bude jednou Pán Bůh mluvit osobně, tváří v tvář.

1. Povolání a poslání

Při které příležitosti povolal Ježíš církev a dal jí božské poslání? Mat 28,19.20.

Ježíš založil svou církev po vroucí modlitbě za učedníky. O povolání učedníků, kteří se měli stát apoštoly, říká sestra Whiteová: Prvním krokem, který bylo třeba učinit, bylo založení církve, která po Kristově odchodu bude představitelem Kristovým na zemi. Ten, kdo povolal rybáře z Galileje, povolává stále lidi do své služby. A je právě tak ochoten projevit svou moc skrze nás, jako ji projevil skrze první učedníky.

2. Božská autorita

Jakou autoritou vybavil Kristus své učedníky a církev? Mat 18,18.19.

Kristus tím nikomu nedává právo, aby soudil druhé. Ve svém kázání na hoře to zapověděl. To zůstává výsadou Boží. Na církev v její organizované formě však vkládá odpovědnost za jednotlivé členy. Církev má povinnost napomínat,

poučovat, a, je-li to možné, i napravovat ty, kdož upadají do hřichu. O hřichu musí říci to, co o něm říká Bůh. Musí s ním zacházet tak, jak Bůh přikazuje a její rozhodnutí potvrdí nebesa. Kdo pohrdá rozhodující mocí církve, pohrdá mocí samotného Krista.

3. Kristovo tělo

Jaký úzký a trvalý je vztah Ježíše Krista k jeho církvi? Ef 1,22.23.

Bůh učinil svou pozemskou církev šířitelkou světla a skrze ni oznamuje svou vůli. Obdařil svou církev zvláštní autoritou a mocí, kterou nikdo nemá právo opovrhovat.

4. Bratrství

Kterou radu dal Pán Ježíš svým učedníkům, aby je připravil pro vedení církve? Mat 23,8.

Církev je vybudovaná na Kristu. Má jej poslouchat jako svou hlavu. Nemá být závislá na člověku a nemá být ani ovládána člověkem. Někteří věřící, kteří jsou pověřeni odpovědností, tvrdí, že odpovědné místo v církvi jim dává moc diktovat, co mají druzí dělat nebo věřit. To Bůh neschvaluje. Spasitel říká: Vy se nenazývejte mistři, neboť jeden je váš Mistr a Učitel, Kristus. Vy jste navzájem bratři.

Která cesta vede podle Ježíšových slov k pravé velikosti? Mat 20,25—28.

Bůh nehodnotí lidi podle jejich bohatství, vzdělání nebo postavení. Hodnotí je podle čistoty úmyslu a krásy jejich charakteru. Sleduje, kolik mají Ducha svatého a jak se v jejich životě zrcadí jeho obraz. Být velikým v království Božím znamená být jako dítě v pokoře, prosté víře a čistotě lásky.

5. Jedinečné království

Kterým podobenstvím vystihl Ježíš vnější rozmach nebeského království? Mar 4,30—32.

Proto je království Boží jedinečné. Představitelé církve mají být těmi nejpokornějšími služebníky. Pamatujme, že máme co dělat s lidmi jako jsme sami, kteří se dopouštějí těch chyb jako my, s lidmi stejně vítězíci jako klesajícími. Nikdo nebyl ustanoven k tomu, aby ovládal svědomí svého bližního. Spravujme obezřetně dědictví Páně.

6. Příprava k vítězství

Jaký bude stav církve, až vstoupí do Božího království? Zj 14.5.

„Bez úhony!“ Žádná lest. Může tyto 144.000 vítězů ovládat nějaká panovačnost? Nebo může být někdo mezi nimi, kdo by pohrdal Boží autoritou nebo autoritou jeho poslů? Někteří lidé tvrdí, že blízkost příchodu Páně dovoluje, aby se věřící nevázáli žádnou církevní organizací. Pán však ukázal, že si nikdo nemůže počínat nezávisle. Všechny nebeské hvězdy řídí zákon. Jestli se má dílo Boží rozvíjet, musí se lid Boží semknout a řídit se Boží vůlí.

Bůh mluví skrze Ducha prorockého

Zákl. verš: Ef 4,8

Adventisté sedmého dne věří, že jedním z uvedených darů byl duch prorocký, který se projevil v životě a díle sestry Whiteové.

E. G. Whiteová začala oslovovat církev po velikém zklamání v říjnu r. 1844. Její poselství připomínalo mužům a ženám, kteří byli ochotni pro Krista obětovat všechno, slova života z Písma. Zápasící a povstávající „malé stádce“ věřících dostávalo světlo, které náhle osvítilo cestu do Božího města.

Kde je teď tento Boží posel? Odpočívá. Dne 16. července 1915 ve věku 87 let sestra Whiteová zemřela. Odkaz jejích spisů však žije dál. Zůstalo nám po ní na 100.000 napsaných stran. O čem? O výšinách i hloubkách Boží lásky a o Božím plánu pro církev od počátku až do konce.

1. Prorocká linie

Jakou radu nám dává Starý zákon o prorocích? 2 Pár 20,20.

V církvi se mají projevovat duchovní dary potud, pokud se nedokoná její pozemské poslání a neobnoví se k Božímu obrazu.

V jistém smyslu v daru prorockém je možné vidět určitou prorockou linii od Mojžíše až po naše 20. století. Popis osobních zkušeností a tělesného projevu při přijímání Božího zjevení se u biblických proroků přesně shoduje se zkušeností sestry Whiteové. Pověsimněme si však, že ona sama odlišovala svoje spisy od Písma svatého.

2. Nepřetržitost darů

Proč se dary Ducha budou projevovat v církvi a skrze ni až do konce času? Ef 4,12.13.

Pokud věřící nejsou dokonalí a služba není ukončena, pokud jsme mezi sebou rozdělení v otázce věrouky a nedosáhli jsme úroveň dokonalosti Ježíše Krista, potud jsou potřebné dary Ducha a mezi nimi také dar prorockví.

Nemělo by nás překvapit, že ve stanovený čas měla církev obdržet zvláštní dar Ducha svatého. Zdá se, že v závěrečné fázi církevních dějin se nejvíce projevuje dar prorockví. Nijak to však nebrání přílivu novozákonních darů.

3. Prorocký základ

Kdo mimo apoštoly patří ještě k základu církve? Ef 2,20.

Prorok právě tak jako apoštol je Božím služebníkem a jeho práce je proto důležitá při zvěstování Božího odkazu. Jeden z největších důkazů, že duch prorockví, jak se projevil skrze sestru E. G. Whiteovou, je pravým darem Ducha svatého církvi ostatků, se zakládá na důsledné víře autorky v neomylnost a svrchovanost Písma.

E. G. Whitcová pokládala své spisy za „menší světlo“, které má usměrňovat pozornost k „světlu většímu“ — k Písmu. Její spisy podobně jako jiné prorocké knihy, mají se měřit Písmem a jeho učením. Kdyby církev byla důkladněji vnikla do prorockví biblické pravdy, spisy Ducha prorockého by dnes nebyly zapotřebí. Jestliže je však máme, zužitkujme je k důkladnému poznání Písma.

4. Potřebný dar

V době konce poslal Bůh služebníci s významným úkolem při rozmachu a rozvoji církve ostatků. Jak vděční a jak pokorní bychom měli být! Proč však tolik přízně? Co by daly tisíce křesťanů za rady podobné těm, jaké dostali adventisté

s.d.¹ Nemůžeme se tudíž vymlouvat, že nevíme, co chce z nás mít Pán Bůh skrze milost Ježíše Krista a jak nás chce zmocnit trvalou přítomností a mocí Ducha svatého.

Skrze svědectví nás chce Pán Bůh varovat, kárat, radit nám a do mysli vštípit důležitost pravdy svého slova. Písaná svědectví nemají přinášet nové světlo, ale znovu vštípit do srdce inspirované pravdy již zjevené. V Božím slově je jasně vyznačena povinnost člověka k Bohu a jeho spolubližním, a přesto se jen málokterí řídí tímto světlem. Nejde jen o dostatečnou pravdu; Pán Bůh skrze svědectví zjednodušil velké již dané pravdy a svým způsobem je oznámil lidem, aby skrze ně probudil mysl a vštípil je do ní, aby všichni byli bez výmluvy.

5. Správné a nesprávné použití spisů

Zcela oprávněně se může někdo otázat, proč církev potřebuje statisíce tištěných stránek z 19. století, jestliže Písmo svaté samo má být „pravidlem víry a života“.

Na tuto otázku dává odpověď několik oprávněných činitelů:

1. Církev, která čelí poslednímu pokusu původce hřtchu o vítězství ve velkém sporu, potřebuje každou duchovní pomoc, kterou jí milující Bůh může poskytnout.
2. Stále hlubší propast mezi dobou, v které byla bible nejvyšší autoritou a dnešním moderním věkem zvyšuje potřebu a hodnotu zdravého výkladu Písma.
3. Věřící, kteří mají dokonale zjevovat Ježíšův obraz, dostali velice podrobný pohled do Boží vůle, jaký kdy byl lidem vůbec dán.

Některým členům je však nutné připomenout několik varovných slov v souvislosti s používáním spisů Ducha prorockého:

1. Nepoužívejte statí Ducha prorockého vytržené ze souvislosti.

2. Nepřeceňujte některé oblíbené stati ze spisů Ducha prorockého na úkor snad ještě závažnějších statí.
3. Nezbavujte Ducha prorockého autority odstupňováním inspirace.

6. Čas a místo

Co říká „Kazatel“ o důležitosti času v každém životním období? Kaz 3,1.

Existuje určitá zásada, kterou lze uplatnit také při inspirovaných spisech, a tato zásada se dovolává rozumu.

Všechny spisy mají své určité pozadí. Vznikly v určitém čase, v určitých okolnostech, týkají se určité potřeby a užívají řeč své doby i autora. Čím větší je časový odstup od autora ke čtenáři, tím více musí mít čtenář na zřeteli „časové a místní“ okolnosti, za kterých bylo dílo napsáno.

11. úkol — dne 11. června 1977

Bůh mluví — můžeme rozumět

Zákl. verš: Luk 24,27

Celá staletí oslovoval Pán Bůh člověka. Naneštěstí mu člověk ne vždy rozuměl. Měli bychom se přesvědčit, že rozumíme, když Pán Bůh mluví.

Jak se přesvědčíme, že správně vykládáme Písmo, že náležitě rozumíme Božímu zjevení? Na tyto otázky nám chce dát odpověď dnešní úkol.

Většina Božího zjevení je tak jednoduchá, že mu může

rozumět zcela prostý člověk (Mat 11,25). Moudří lidé jsou často až příliš moudří, než aby rozuměli. Ať jsme velice prostí nebo velice moudří, do Boží pravdy nás všechny musí uvést Duch svatý (Jan 16,13).

Je velmi důležité, abychom se řídili těmi nejlepšími zásadami při vykládání inspirovaných Božích poselství. Tím se vyhneme svůdnému překrucování nebo nesprávným výkladům Božího odkazu. Přezkoumejme v dnešním úkolu některé z těchto nejpodstatnějších zásad výkladu.

1. Jednota Písma

Co říká Písmo samo o své vnitřní jednotě? Žid 1,1.2.

Knihy Písma psali v různých dobách lidé, kteří se velice lišili postavením, povoláním, duševními i duchovními dary, a je v nich patrný rozmanitý styl a také tématická rozmanitost. Různí autoři používají různé výrazové prostředky. Často tutéž pravdu zdůrazňuje jeden autor více nežli druhý. A protože různí autoři podávají určitou otázku z různých hledisek a vztahů, může se to jevit povrchnímu, nedbalému nebo předsudky zatíženému čtenáři jako nesoulad nebo rozpor. Naproti tomu přemýšlivý a poctivý čtenář s jasným postřehem pozná základní soulad.

2. Zdravá slova

Která Pavlova rada mladému kazateli Timoteovi naznačuje význam zdravých zásad výkladu Slova? 2 Tim 1,13.14.

Jaký důkaz v Gal 3,16 máme, že Pavlovi záleží na přesném používání výrazových prostředků?

Které varování naznačuje důležitost inspirovaných slov? Zj 22,18.

Písmo není psáno jakýmsi nadlidským jazykem. Když přišel Ježíš za člověkem, vzal na sebe lidskou přirozenost. Písmo musí být nutně v jazyce lidí. Všechno lidské je nedokonalé. Jedno slovo je častokrát výrazem pro více významů; jednotlivý pojem lze vyjádřit různými slovy.

3. Slova života

Čím se liší Písmo od všech ostatních knih? Jan 6,63.

Jak důležitá jsou Boží slova pro každého křesťana? Mat 4,4.

Díky Bohu, že k Božímu slovu máme přístup kdykoli, kdekoli a že je lze použít jako obranu proti nesprávnému chápání života a různým hříšným životním způsobům.

Jak používal Ježíš slova Písma? Mat 4,4.7.10.

Místo čtení různých knih, které lidi svádějí k mystice a od pravdy, mělo by být zkoumáno Boží slovo. Jeho živé zásady, které pronikly do života, budou ochranou v soužení a pokušení; jeho božská naučení jsou jedinou cestou k úspěchu.

4. Inspirovaný výklad (I)

Co činil Daniel, když chtěl rozumět zjevení, které dostal? Dan 9,2.

Zásada srovnávání jednoho verše Písma s druhým je velice důležitá. Jestliže si nejsme jisti, co určitý verš Písma znamená, nalezneme si jiný verš, který nám ho pomůže vysvětlit. Jednota Písma znamená, že každá část bible přispívá k logickému pochopení celku.

Proč podle slov Petra nemají některé výklady Písma cenu? 2 Petr 1,20.21.

Jak znázornil Ježíš metodu objasňování určitého problému pomocí veršů z vícero biblických knih? Luk 24,27.

5. Inspirovaný výklad (II)

Čím se vyznačuje slovo Boží? Žid 4,12.

Z kterého proroctví se dovídáme, že Bůh bude mít s lidmi v poslední době zvláštní spojení? Joel 2,28—32.

V bezprostřední souvislosti s událostmi onoho velkého dne Hospodinova zaslíbil Pán skrze proroka Joela zvláštní pro-

jev svého Ducha. Toto proroctví se částečně naplnilo při vylíčení Ducha o letnicích, ale dokonale se naplní projevením Boží milosti v závěrečném díle evangelia.

Písmo je vykládáno Písmem. Jeden verš bývá klíčem k porozumění jiných veršů a takto bývá osvětlen skrytý význam Božího slova.

Jak vysvětloval Petr Joelovo proroctví pod vlivem Ducha svatého o letnicích? Sk 2,16–21.

6. Nesprávný výklad Písma

Jaké následky má nesprávné pochopení a nesprávný výklad Písma? 2 Petr 3,15.16.

Co říká apoštol Pavel o vztahu křesťanů k Božímu slovu? Kol 3,16.

Mnozí si z Božího slova i ze Svědectví vybírají určité stati a výroky, které zdánlivě jakoby podporovaly jejich názor; drží se těchto výroků a opírají o ně svá vlastní stanoviska, třebaže je Bůh tak nevede.

12. úkol — dne 18. června 1977

Bůh mluví — člověk odpovídá

Zákl. verš: 1 Sam 3,9

V úkolech tohoto čtvrtletí, které jsme probrali až dosud, uvažovali jsme o tom, že Bůh nemlčí, že je Bohem, který mluví. Jaký je však vůbec záměr jeho řeči k člověku? Jistě tentýž, jako při každé jiné řeči. Především jde o odpověď. Bez odpovědi je rozhovor neúplný a spojení je vlastně zne-

možněno. Bůh mluvil a Bůh mluví. Podstatnou otázkou nyní je: Kdo slyší?

Prosme Pána, aby nám skrze svého svatého Ducha dal vnímavou mysl, svědomí, srdce i uši, abychom byli ochotni nejen slyšet, ale také odpovědět. Jsme-li příliš zaneprázdněni, příliš přetížení, příliš něčím zaujati, příliš šťastni, příliš do něčeho pohroužení, nebudeme slyšet Boží hlas. Řeč Boží nás přestane oslovovat. Umlkne.

1. Slyšení a víra

Jaké ujištění o věčném životě nabídl Ježíš při diskusi s náboženskými vůdci své doby? Jan 5,24.

Víra je důvěra v Boha, spolehnutí se na to, že nás miluje a sám nejlépe ví, co je pro naše dobro. A tak namísto, abychom šli svou vlastní cestou, usměrňuje nás, abychom volili jeho cestu. Namísto naší nevědomosti nabízí svou moudrost, místo naší slabosti svou sílu, místo naší hříšnosti svou spravedlnost. Náš život a všechno, co jsme a co máme, je už jeho; víra ho uznává jako vlastníka a přijímá jeho požehnání. Pravda, přímota a čistota jsou pokládány za tajemství životního úspěchu. Víra nám pomáhá vlastnit tyto zásady.

2. Slyšení a následování

Jakým podobenstvím vystihl Ježíš odpověď jeho „oveček“ na jeho hlas? Jan 10,27.28.

Bůh je láska. Kdo přebývá v Bohu, přebývá v lásce. Ti, kteří z vlastní zkušenosti poznali lásku a něžný soucit našeho nebeského Otce, budou všude šířit světlo a radost. Jejich přítomnost a vliv bude pro jejich společníky vůní příjemných květů. Jsou spojeni s nebesy, a čistota a svrchovaná nádhera nebes je skrze ně zpřístupněna všem, kteří se dostávají do oblastí jejich vlivu.

Kristovi učedníci nenásledují svého Mistra ze strachu před trestem anebo pro věčnou odměnu. Pozorují čistotu

lásku Spasitele, kterou zjevil během svého života od Betléma až po golgatský kříž, a to je přitahuje, zjemňuje a uchvacuje. V srdci těch, kteří se dívají na něj, rodí se láska. Slyší jeho hlas a jdou za ním.

3. Slyšení a konání

Které dvě běžné lidské vlastnosti jsou popsány v podobnosti o dvou synech? Mat 21,28—30.

Jakou radu dává apoštol Jakub ohledně slyšení a činění? Jak 1,22—27.

V dnešním světě jsou jen dvě třídy lidí a na soudu půjde také jen o dvě třídy; do jedné patří ti, kteří přestupují Boží zákon a do druhé patří ti, kteří jej poslouchají. Kristus zkouší naši věrnost. Říká: „Milujete-li mne, přikázání má zachovávejte.“

Pán Bůh si žádá, abychom všichni byli sebeobětavými pracovníky. Každá část pravdy má praktický význam pro náš každodenní život. Blahoslavení jsou ti, kteří slyší slovo Boží a zachovávají je. **Slyšení** nestačí, **musíme jednat, musíme činit.**

4. Slyšení a obětování všeho

Která smutná slova v Řísmu popisují rozhodnutí člověka? Mat 19,22.

Co je základem veškerého dávání? Mat 10,8b.

Toto příkladné naučení potřebuje dnešní svět právě tak jako Ježíšovi posluchači. Sobectví a chladný formalismus téměř uhasily oheň lásky a vypudily všechny ctnosti, které zušlechťují povahu. Mnozí vyznavači jeho jména ztratili ze zřetele skutečnost, že křesťané mají představovat Krista. Nebudeme-li prakticky sebeobětavým úsilím pomáhat jiným v rodině, v okolí, ve sboru a kdekoli jinde, pak nám nepomůže jakékoli vyznání, pak nejsme křesťany.

Vysoce postavení lidé a lidé dobře situovaní mohou

smýšlet tak jako onen mladý kníže, že totiž zřící se všeho kvůli Kristu je příliš velká oběť. Je to však měřítko pro všechny, kteří se chtějí stát jeho následovníky. Nemohou dát nic menšího nežli poslušnost. Sebeobětování je podstatou Kristova učení. Zdůrazňuje se to často a může to vypadat jako příkaz; je to však proto, že není pro člověka jiné záchrany, nežli zbavit ho těch věcí, které by jinak rozvracely celou jeho bytost.

5. Slyšení a zůstávání v Kristu

Kde musí zůstávat Ježíšova slova, chceme-li, aby byly uspokojeny všechny naše hmotné i duchovní potřeby? Jan 15,7.

Všimněme si, že větve neměly příkaz „aby nesly ovoce“. Jsou však nabádány, aby „zůstaly“. Vinný kmen a hospodář (Jan 15,1.2) se postarají o život a o ovoce.

Takový duchovní vztah lze dosáhnout jedině osobní vírou. Z naší strany musí víra vyjadřovat bezmeznou odevzdanost, dokonalé spolehnutí a úplné posvěcení. Naše vůle musí být podřízena Boží vůli, naše pocity, přání, zájmy a čest se musí ztotožnit se zájmy Kristova království a se ctí jeho díla, abychom tak ustavičně přijímali od Krista milost a on přijímal vděčnost od nás.

Kristus zůstává ve svých následovnicích skrze slovo. Je to totéž životodárné spojení, jaké představuje symbolické jezení jeho těla a pití jeho krve. Kristova slova jsou duch a život. Jestliže přijímáte jeho slovo, pak ve vás proudí život vinného kmene. Žijete „každým slovem vycházejícím z úst Božích“ (Mat 4,4). Kristův život ve vás přináší ovoce. Budete-li žít v Kristu, lnout k němu, necháte-li se od něj podpírat a čerpáte-li z něj svou výživu, pak budete přinášet ovoce podobné jeho ovoci.

6. Slyšení a poznání — Zj 22,17

Co je podstatně důležitým předpokladem účinného svědectví? Sk 1,8.

Učedníci měli s plným zaujetím usilovat o záchranu lidí a všem oznámit pozvání milosti. Neměli čekat, až lidé přijdou za nimi, ale měli jít se svým poselstvím za lidmi.

Spasitel věděl, že žádný argument — jakkoli logický — neobměkčí lidské srdce a neprorazí kůru světáctví a sobectví. Věděl, že jeho učedníci musí přijmout nebeský dar; že evangelium bude účinné jen tehdy, když je budou zvěstovat nadšená srdce a rty uzpůsobené živým poznáním TOHO, který je cesta, pravda i život.

13. úkol — dne 25. června 1977

Boží řeč tváří v tvář

Zíkl. verš.: 1 Kor 13,12.

Nezáleží na tom, jak obšrné a hluboké vědomosti má někdo zde a nyní o Bohu. Je to stejně jen nedokonalý a slabý odraz toho, co bude o Bohu vědět v onen den, kdy navždy spadne opona hříchu, která dělí Boha od člověka.

Getsemane a Golgota nám odhalily takové stránky Boží lásky, které by člověk sám musel dlouho odhalovat — jestli by je byl vůbec kdy odhalil. Jisté je, že Pán Bůh se nám chce plně zjevit podle toho, jak to naše lidská přirozenost může pochopit. Nabízí nám všechno potřebné pro naši záchranu.

Krátký pohled do rajských podmínek, který nám poskytuje Písmo a spisy ducha prorockého, je i v nejlepším případě jen velice omezený. Vlastní snaha o hlubší poznání mohla by vést jen ke spekulacím a neskutečnému snění. Ted však jde o to, abychom věděli, že jestliže nepřijmeme Boží zjevení, pak zůstaneme v temnotě. Kdo zavrhuje slabé světlo svíčky nebo i zápalky, toho Bůh nikdy neosvítí pronikavými paprsky nebeského světla. Uvažujme dnes, jak silně důvěřujeme Tomu, který nás jednoho dne osloví tvář v tvář.

1. Člověk se skrývá před Bohem

Jaký smutný obraz podává Písmo o přerušném vztahu člověka a Boha? 1 Moj 3,8.

Člověk utíká před Bohem. Co může být strašnějšího? Člověk utíká před svým Tvůrcem a chce se skrýt mezi stromy před Tím, který stvořil obé — člověka i strom. V dnešním úkolu se znovu vrátíme k počátku, ale pohledíme i vpřed do budoucnosti, kde už nebude hřích a bude jen obnovený ráj.

Jak budou v den Božího hněvu reagovat ti, kteří odmítli Ježíše? Zj 6,15—17.

Hříšník by nemohl být šťastný v Boží přítomnosti, utekl by ze společnosti svatých bytostí. Kdyby směl vejít do nebe, nebyl by tam šťasten. Duch nesobecké lásky, který tam vládne, by nevyvolal v jeho srdci žádnou odezvu. Odpůrce Ježíše Krista nevyklučuje z nebe jakési svévolné Boží rozhodnutí, vylučuje je jejich vlastní neschopnost pro přebývání v něm. Boží sláva by jim byla spalujícím ohněm. Chtějí se skrýt před tvářmi Toho, který zemřel, aby je vykoupil.

2. Boha žádný neviděl

Jak byl Bůh Otec zahalen před člověkem v důsledku hříchu? Jan 1,18.

Jan praví, že Boha nikdo neviděl. Hříšníci nemohou Boha vidět tváří v tvář a přitom zůstat živi. Ani největší izraelský zákonodárce Mojžíš ho nesměl vidět (2 Moj 33,20). Kristus přišel zjevit Otce, a ti, kteří viděli Krista, viděli vlastně Otce.

Bůh poslal svého Syna na svět a jeho božství bylo zahaleno lidskou přirozeností proto, aby člověk snesl obraz neviditelného Boha. Ve svém slovu, charakteru, moci a majestátu zjevil Boží přirozenost a Boží vlastnosti. Božská přirozenost prosvítala jeho lidským zjevem jako jemné podmanivé světlo. Byl vtělením Božího zákona, který je opísem jeho charakteru.

3. Ukaž nám Otce

Jakou odpověď dostal Filip na svou otázku? Jan 14,8–10.

Z Ježíšovy odpovědi Filipovi jde najevo, že Filip nepotřeboval žádat o to, aby viděl Otce. Ptal se Filip ze zvědavosti? Nechápal Ježíšovo poslání? Filip se zřejmě domníval tak jako mnozí jiní, že mezi Otcem a Synem je přec jen určitý rozdíl. Filip a ostatní učedníci viděli Ježíše, a nyní se domnívali, že jim bude zjeven i Otec. Přes dlouhodobé společenství s Ježíšem nepoznali, že kdo vidí Ježíše, vidí Boha v činnosti.

Satanu se podařilo zaslepit mnohé lidi v otázce Boha Otce. Nepřítel dobra zaslepil mysl lidí tak, že se na Boha dívali se strachem, představovali si ho jako přísného a nesmiřitelného. Satan jim vyličil Boha jako bytost, jejíž hlavní vlastností je přísná spravedlnost, představil ho jako přísného soudce, zlého a neodpouštějícího věřitele. Stvořitele vyličil jako bytost, která dychtivě sleduje omyly a

chyby lidí, aby je mohla trestat svými soudy. Ježíš přišel, aby žil mezi lidmi právě proto, aby odstranil tento temný stín a zjevil velikost nekonečné Boží lásky.

4. Uvidíme Boha

Co říká Job o možnosti vidět Boha tváří v tvář na konci věků? Job 19,25–27.

Job vyjadřuje neochvějné přesvědčení o jistotě zmrtvýchvstání. Ví, že Bůh je jeho vykupitelem (v.25). Jasně hovoří o naději vzkříšení a o tom, že „uvidí Boha“.

Jednou z nejvznešenějších a nejslavnějších pravd obsažených v Písmu, je pravda o druhém příchodu Ježíše Krista, kterým bude dovršeno dílo vykoupení. Boží lid tak dlouho putující „údolím stínu smrti“, získal radostnou naději v zaslíbení příchodu Toho, který je „vzkříšení i život“ a „přivede zpět zajaté své“. Učení o druhém adventu je hlavní myšlenkou Písma svatého.

Kříž vás vyzdvihuje ze zemských nížin a přivádí do radostného obecenství s Bohem. Ponesete-li kříž, pak získáte zkušenost, že budete moci říci: „Já vím, že Vykupitel můj živ jest, a protože on žije, žít budu také já. Jaké to ujištění!“

5. Uvidí jeho tvář — Zj 22,4

Výraz „vidět jeho tvář“ znamená těsnou blízkost, ten nejúžší osobní a důvěrný vztah. A to čeká vykoupené.

Pak se vysvětlí mnohé, o čem dosud Pán Bůh mlčí, protože jsme neuměli ocenit to, co bylo zjeveno z věčných tajemství. V tom, co se nám jevilo jako nevysvětlitelné, poznáme pořádek; ve všem se projeví moudrost, dohoda a milost. Navždy skončí všechny spory a všechny starosti budou rozřešeny.

6. Přijď, Pane Ježíši!

Která Janova prosba má být také naší prosbou, porovnáme-li tento svět s tím, co bude na obnovené zemi? Zj 22,20.

Spasitel odpovídá a ujišťuje: „Jistě, přijdu brzy!“

Bůh existuje. Nemlčí. Bůh mluví. Mluvil ve všech svých mocných skutcích stvoření i udržování vesmíru. Mluvil skrze proroky a apoštoly. Svrchovaně promluvil ve svém Synu, který byl jedno s Otcem i Duchem svatým. Oslovuje nás svým Duchem skrze slovo Boží a ducha prorockého.
